

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: P. B., nar. ...**, zastoupeného: Mgr. Stanislavem Zborníkem, advokátem, Křemenská 906, 530 06 Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 4.1.2011, č.j. 106402/2011/ODSHI/13,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu ve výroku tohoto rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Chrudim ze dne 4.10.2011, č.j. CR049315/2011ODP/Če, jímž byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2011 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „zákon o přestupcích“). Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 30.06.2011 kolem 23:30 hodin v obci Bítovany jako řidič jízdní soupravy sestávající se z osobního automobilu tovární značky Opel Omega, registrační značky (spz) „X“, a přívěsného vozíku, registrační značky (spz) „X“, se na výzvu hlídky Policie ČR odmítl podrobit vyšetření na alkohol, spočívajícímu v provedení dechové zkoušky

pomocí přístroje Dräger. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 30.000,-- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a dále povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,-- Kč. V žalobě uvedl žalobce v podstatě dva žalobní body:

- 1) Žalobce byl zkrácen na svých právech v důsledku porušení svých práv ve správním řízení úkonem správního orgánu, a to nesprávně provedeným výslechem svědků pprap. M. R. a pprap. M. B. Z protokolu o ústním jednání ze dne 22.9.2011 jednoznačně vyplývá, že oba svědci byli slyšeni současně, což per analogiam vylučuje § 209 trestního řádu, podle něhož předseda senátu dbá o to, aby svědek ještě nevyslechnutý nebyl přítomen při výslechu obžalovaného a jiných svědků. Z logického výkladu tedy vyplývá, že to platí i pro správní orgán v řízení o přestupcích. Tím bylo porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces zakotvené v článku 36 Listiny základních práv a svobod.
- 2) Žalobce byl dále zkrácen v předcházejícím řízení na svém právu na spravedlivý proces podle článku 36 Listiny základních práv a svobod z důvodu, že byl porušen § 36 odst. 3 správního řádu, když ze spisu správního orgánu I. stupně v dané věci vyplývá, že žalobce jako obviněný z přestupku se nevzdal práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a žalobci nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci samé, když správní orgán nevyrozuměl jeho zmocněnce o této možnosti. Žalobce navrhl, aby soud obě zmíněná rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že setrvává na svém právním názoru, uvedeném v odůvodnění svého rozhodnutí, a domnívá se, že vina byla žalobci dostatečně prokázána. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze

dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přeštek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

V dané věci je nesporné, že žalobce namítá porušení svých procesních práv s tvrzením o jejich krácení ve správním řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, a to, zejména krácení na právu na spravedlivý proces podle článku 34 Listiny základních práv a svobod. Ze správního spisu správního orgánu I. stupně soud zjistil, že skutečně došlo k porušení uvedených procesních práv, když z protokolu o ústním jednání ze dne 22.9.2011 skutečně nevyplývá, že by svědci – policisté pprap. M. B. a pprap. M. R. byli vyslýcháni odděleně, což lze per analogiam vyvodit z ust. § 209 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, v platném znění. Žalobci lze dát za pravdu v tom, že v dané věci bylo možné aplikovat výše zmíněné ustanovení trestního řádu vzhledem k tomu, že přezkoumávané

rozhodnutí bylo vydáno v řízení o přestupku, které má oproti obecně pojímanému správnímu řízení svá specifika, přičemž přestupek spadá do pojmu „trestních obvinění“ ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.). Trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů (srov. rozsudek NSS ze dne 31.5.2007, č.j. 8As 17/2007-135).

Krajský soud ve shodě s konstatní soudní judikaturou je však názoru, že ne každé porušení procesních práv má automaticky za následek krácení žalobce na jeho právech a zrušení žalovaného rozhodnutí soudem z důvodu této vady řízení (§ 76 odst. 1, § 78 odst. 1, s.ř.s.). Pro zrušení žalovaného rozhodnutí soudem z důvodu vad řízení musí být splněn základní zákonný předpoklad stanovený v ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. spočívající v tom, že napadeným rozhodnutím byla porušena práva žalobce tak, že byl žalobce zkrácen na svých právech. O takové porušení práv žalobce, za následek krácení na právech ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., by se např. jednalo tehdy, kdyby se mohl odrazit ve skutečném porušení konkrétních procesních práv např. tím, že by s žalobcem v průběhu správního řízení nebylo vůbec jednáno jako s účastníkem správního řízení, ač s ním jednáno být mělo, případně tím, že by žalobci postavení účastníka řízení sice přiznáno bylo, avšak byla by mu v průběhu takového řízení upřena jeho jednotlivá konkrétní subjektivní práva determinující jeho aktivní participaci na řízení, přičemž v případě procesních pochybení se musí jednat o takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a mohla by tak krátit žalobce na jeho právech, se ale nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdy by k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek NSS ze dne 26.10.2009, č.j. 8Afs 46/2009-46).

Samotné porušení procesního práva žalobce nemusí vždy způsobit vadu řízení způsobující nezákonnost žalovaného rozhodnutí. Každé porušení procesního práva žalobce nemá totiž automaticky za následek nezákonnost žalovaného rozhodnutí (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 28.8.2003, č.j. I.ÚS 148/02). V případě subjektivního práva na soudní a jinou právní ochranu je totiž třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce na možnostech uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobilé přivodit pro jednotlivce příznivější rozhodnutí ve věci samé - srov. výše zmíněné usnesení Ústavního soudu.

Proto se soud ve smyslu výše uvedeného právního názoru vyjádřeného ve výše zmíněné judikatuře soustředil na otázku, zda existují skutečnosti svědčící o tom, že když by byl prováděn oddělený výslech obou zmíněných svědků – policistů, tak by bylo rozhodnutí ve věci zmíněného přestupku pro žalobce příznivější, či nikoli. Podle názoru krajského soudu by tyto skutečnosti buď musely vyplynout z žalobních námitek, když uvedení těchto skutečností je na základě dispoziční zásady ovládající toto soudní řízení dáno “do vínku” žalobci, anebo by takové skutečnosti musely vyplynout z obsahu správního spisu. Žalobce však takové skutečnosti netvrdil, tj. nepoukázal na konkrétní dopad porušení procesního postupu při výslechu uvedených policistů na obsah a věrohodnost tohoto důkazního prostředku. Základním a rozhodujícím podkladem pro závěr o přestupkovém jednání byly pro správní orgán I. stupně a zároveň i žalovaného svědecké výpovědi dvou policistů, a to pppap. M. B. a pppap. M. R., kteří naprosto shodně v rámci provedeného ústního jednání

(protokol o ústním jednání ze dne 22.9.2011) vypověděli, že dne 30.6.2011 ve večerních hodinách vykonávali společně hlídkovou činnost v teritoriu Policie ČR, obvodního oddělení Chrast, přičemž svědek pprap. M. R. uvedl, že před nimi jelo osobní motorové vozidlo s přívěsným vozíkem, jehož řidič jel od “krajnice ke krajnici po celé šíři vozovky”. Z tohoto důvodu se rozhodli vozidlo zastavit za použití výstražného světelného zařízení, jelikož byla tma, po osvětlení výstražným zařízením bylo do vozidla vidět i přes přívěsný vozík, na kterém nebyl žádný náklad, který by výhled do vozidla zakrýval. Tento svědek uvedl, že byla ve vozidle vidět pouze “silueta řidiče”, on osobně v dané chvíli nikoho dalšího ve vozidle neviděl. Na znamení na zastavení řidič nereagoval, pokračoval v jízdě, přidal plyn a jel středem vozovky, poté svědek zapnul výstražné zvukové zařízení, řidič opět nereagoval a pokračoval v jízdě, takto dojeli až do obce Bítovany, kde již bylo pouliční osvětlení. V obci Bítovany řidič odbočil na křižovatce vlevo a v místě, kde byla rozšířena vozovka, započal svědek předjížděcí úkon, přičemž při předjíždění kontroloval boční odstup mezi vozidly, díval se i na předjížděné vozidlo a na místě řidiče viděl osobu – muže, přičemž žádné jiné osoby neviděl. Dále uvedl, že “kolega celou dobu kontroloval vozidlo s řidičem”. Poté se zařadil svědek před vozidlo, řidič vozidla prudce zabrzdil, po celou dobu předjetí se díval svědek do zpětného zrcátka a když toto vozidlo zastavilo, tak viděl, jak vystoupil “ten muž z místa řidiče”, vozidlo z pravé strany oběhl k vozíku, kde přeskočil oj mezi vozidlem a vozíkem, přešel chodník a stoupl si na trávník. Mezitím kolega vystoupil ze služebního vozidla a šel k tomuto muži, svědek zabezpečil vozidlo proti pohybu a šel za nimi. Svědek pprap. M. B. uvedl, že dne 30.6.2011 byl spolujezdcem služebního vozidla Policie ČR, okolo 23:00 hodin jeli od obce Zaječice směrem na obec Bítovany, spatřil v dáli vozidlo s rozsvícenými obrysovými světly, když toto vozidlo dojeli, “řidič jel ze strany na stranu”. Jednalo se o osobní motorové vozidlo s připojeným přívěsným vozíkem. Řidič nereagoval na výstražné světlo, zrychlil vozidlo, po spuštění modrého světla bylo osvětleno vozidlo, kdy “byla vidět silueta osoby na místě řidiče”. Tento druhý svědek dále uvedl, že řidič nereagoval jak na světelné, tak i na zvukové výstražné znamení, dojeli do obce Bítovany, kde svítilo pouliční osvětlení, řidič odbočil na křižovatce vlevo do centra obce, za křižovatkou se naskytl prostor k předjetí vozidla, při předjížděcím manévru se tento svědek díval doprava, kdy “jsem zřetelně viděl ve vozidle jednu osobu – muže, kterému jsem posunky rukou ukazoval, aby zpomalil a zastavil”. Kolega dokončil předjížděcí manévr (tj. pprap. M. R. – pozn. krajského soudu), svědek stále sledoval vozidlo, které prudce zabrzdilo a z místa řidiče vystoupil muž, oběhl vozidlo z pravé strany svědka k zadní části, kde přeskočil oj přívěsného vozíku a postavil se na trávu. Kolega hned zabrzdil, svědek vystoupil a běžel hned k muži, muž měl v ruce mobilní telefon, se kterým si “hrál”. Oba svědci dále shodně vypověděli, že viděli řidiče po celou dobu, jednalo se o muže. Dále popsali provedení kontroly této osoby, oba shodně vypověděli, že z jejího dechu byl cítit “silný zápach po konzumaci alkoholických nápojů”. Při chůzi se tato osoba “kymácela”. Dále oba svědci popsali shodně výzvu danou tomuto řidiči k orientační dechové zkoušce, kterou tento odmítl, dále popsali svou reakci na toto odmítnutí (poučení o následcích odmítnutí dechové zkoušky, výzva k odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, sdělení, že se řidič dopustil přestupku, sepsal oznámení o přestupku a zákaz další jízdy, zadržení řidičského průkazu). V rámci provedené kontroly bylo zjištěno, že v případě tohoto řidiče se jedná o žalobce, což bylo zjištěno z předložených dokladů. Následně byl žalobce odvezen na služebnu OP Chrast, pprap. M. R. vypověděl, že “po celou dobu byl z pana B. cítit silný zápach alkoholu”.

Svědék pprap. M. B. k dotazu zástupkyně žalobce k tomu, jak může tento svědek tvrdit, že řidič je žalobce, když neseděl na místě řidiče, ale stál za vozidlem, a z čeho tento svědek usuzuje, že se jedná o tutéž osobu, kterou nikdy tento svědek neviděl, odpověděl, že: „Celkovou vizáží, a to jak obličejem, vlasy, osoba odpovídá jak řidiči vozidla tak i muži, který stál na trávě“.

Svědék pprap. M. R. k dotazu zástupkyně žalobce uvedl, že „toho samého muže, kterého vyzýval kolega, jsem viděl bezpečně na místě řidiče, a to zejména, když jsem prováděl předjížděcí úkon“.

Jak vyplývá z úředního záznamu sepsaného zmíněnými policisty dne 1.7.2011, při provedení kontroly sdělil, že se „odmítá čemukoliv podrobit“, a dále uváděl, že „se tak moc nestalo, že opilý řídí kde kdo“.

Důkaz musí být odrazem skutečných událostí a situací, což má garantovat, aby byl jednotlivec uznán vinným na podkladě objektivních a skutečností odpovídajících zjištění (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 16.6.2011, sp.zn. I.ÚS 864/11). Proto i závěr o spáchání přestupku musí být podložen vyhodnocením obsahu a věrohodnosti provedených relevantních důkazů, přičemž žalobce lze shledat vinným ze spáchání uvedeného přestupku jen tehdy, pokud provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které, nahlíženy jako celek, nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobce dopustil uvedeného přestupkového jednání. Jen v případě, že nebude možno provedené důkazy takto vyhodnotit, zůstane pochybnost, zda v daném případě se zmíněného přestupkového jednání žalobce dopustil, a jen pouze tehdy jej nelze shledat vinným ze spáchání přestupku. Z provedených důkazů, tj. z výsledku zmíněných svědků, nevyplývá žádná skutečnost svědčící o tom, že by výpovědi těchto svědků jednoznačně nesvědčily o přestupkovém jednání žalobce, anebo že by existoval rozumný důvod k tomu, aby vznikla pochybnost o jednoznačnosti, věrohodnosti či pravdivosti obsahu výpovědí zmíněných svědků. Rovněž z těchto výpovědí nelze seznat, že by došlo k ovlivnění výpovědi některého ze svědků předchozím vyjádřením v rámci výpovědi dalšího svědka, ostatně to ani žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a potažmo ani v žalobě neuvedl. Z uvedených svědeckých výpovědí nevyplývá žádná pochybnost o tom, že se v případě žalobce jednalo o řidiče výše zmíněného „kličkujícího“ vozidla, přičemž zároveň je zcela nepochybné, že žalobce jako řidič tohoto vozidla se dopustil zmíněného přestupkového jednání, tj. odmítl orientační vyšetření na alkohol spočívající v provedení dechové zkoušky (toto odmítnutí žalobce ani v žalobě či v odvolání nepopřel). Pro závěr soudu o zákonnosti žalovaného rozhodnutí však nestačila pouze výše zmíněná argumentace, ale soud se zaměřil na to, zda žalobcem použitá obrana v průběhu správního řízení mohla vést ke zpochybnění zmíněných svědeckých výpovědí, respektive skutečností z nich zjištěných.

Podle § 73 odst. 2 věty první zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náleží obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení (třeba řízení v I. stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci. Podle druhé věty citovaného ustanovení nesmí být obviněný donucován k výpovědi ani k doznání; tím se ale nechce říci, že by

obviněný měl jen dvě možnosti – totiž buď od počátku vypovídat a navrhopvat důkazy ve prospěch svých tvrzení, nebo až do skončení řízení mlčet a ke své věci se nijak nevyjádřit. Naopak je na obviněném, jakou procesní strategii zvolí: může tedy od počátku do konce svůj čin popírat, přiznat se k němu a s orgánem vedoucím řízení spolupracovat při objasňování okolností činu, nebo se přiznat, poté (např. v odvolání) ale svůj čin popřít a navrhopvat důkazy svědčící pro tuto novou verzi. Obviněný v přestupkovém řízení není totiž povinen poskytovat správnímu orgánu při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí veškerou potřebnou součinnost, jak to od jiných subjektů správních řízení žádá § 50 odst. 2 správního řádu (srov. Vedral, J.: Správní řád – komentář. Bova Polygon: Praha, 2006, výklad k § 50 odst. 2 na str. 334). Protichůdné postoje obviněného v různých fázích řízení jistě nijak neusnadní správnímu orgánu jeho činnost, to ale nemůže být důvodem pro omezení práv obviněného v odvolacím řízení, když s ohledem na nutnost poměřovat práva obviněného z přestupku s právy obviněného z trestného činu lze konečně poukázat i na § 249 odst. 3 trestního řádu, který zajišťuje nepravomocně odsouzenému možnost uplatňovat v odvolání nové skutečnosti a důkazy. Krajský soud tak samozřejmě nemůže upřít žalobci jeho právo na to, aby v průběhu řízení a i v žalobě ke správnímu soudu měnil svou „procesní strategii“, tedy využil všech možností ke své obhajobě. Na druhé straně ovšem je nutné konstatovat, že různě použité verze obhajoby nepřispívají k její věrohodnosti, ba právě naopak. V žalobě uplatnil žalobce výlučně námitky týkající se zmíněného porušení procesních práv, které v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně neuvedl, když v průběhu správního řízení uplatnil následující obranu:

Při výše zmíněné kontrole prováděné policisty žalobce neuvedl, že by zmíněné vozidlo řídila jiná osoba. Tuto verzi nově předestřel v protokolu o ústním jednání ze dne 12.9.2011, když byl zastoupen (PhDr. Johana Matějková). Při tomto ústním jednání žalobce vypověděl následující:

Dne 30.6.2011 kolem 23:00 hodin se setkal s osobou blízkou, jejíž totožnost „pochopitelně zná“, se kterou byl domluven, že jej odveze osobním motorovým vozidlem žalobce z obce Skýčany do obce Bítovany. Podle jeho verze tato osoba blízká, kterou ovšem neuvedl, jeho vozidlo řídila. Totožnost této osoby žalobce znal, jak uvedl v této výpovědi, avšak využil svého práva a k této osobě se nevyjádřil. Poté popsal proces zastavení vozidla Policií ČR, a uvedl, že „v momentě, kdy jsme zastavili, pojednou řidič mého vozidla vyskočil a běžel kolem přední části vozu kamsi do tmy“. Dále tvrdil, že „toto mě vylekalo, než jsem se vzpamatoval, tak byl někde dále a já jsem vystoupil ze svého místa spolujezdce s tím, abych ho zadržel a aby se vrátil“. Poté uběhnul asi 10 – 15 m, ocítl se ve tmě a na pokyn policistů zastavil a podrobil se kontrole totožnosti a dokladů od vozidla. Policisté jej vyzvali k podrobení se dechové zkoušce, tuto odmítl s tím, že vozidlo neřídil. Odmítl i podrobit se odběru krve. Záznam nepodepsal, neboť s ním nesouhlasil.

Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vycházel z uvedených svědeckých výpovědí, k tvrzení žalobce o řízení zmíněného vozidla osobou blízkou uvedl, že se jedná o výmluvu na řízení vozidla osobou blízkou, přičemž je potřeba při rozhodování každou věc posuzovat na základě provedených důkazů, přičemž v daném případě byla obhajoba žalobce vyvrácena provedenými důkazy – svědeckými výpověďmi, když obhajoba žalobce byla shledána účelovou.

V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I.stupně již žalobce neuvedl, že zmíněné vozidlo řídila jiná osoba než žalobce, pouze zpochybňoval zmíněné svědecké výpovědi s tím, že tvrzení obou policistů o tom, že viděli řídit žalobce, „není validní“, neboť svědci žalobce osobně neznají, nikdy s ním nejednali a tvrzení, že jej zcela bezpečně poznali, by prokázala jenom provedená rekognice. Žalobce pouze uvedl, že svědecké výpovědi přímo či nepřímo nepotvrzují, že by vozilo řídil žalobce. Dále žalobce odkázal na princip presumpce neviny a z ní plynoucí pravidlo in dubio pro reo.

Žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí dospěl k závěru, že spáchaný přestupek byl spolehlivě zjištěný, zadokumentovaný a prokázaný, když oba dva slyšení svědci naprosto shodně v rámci provedeného ústního jednání popsali průběh hlídkové činnosti a potvrdili, že ve vozidle seděl pouze jeden člověk, a to řidič, ve kterém byl následně ztotožněn právě žalobce. Žalovaný neshledal ve výpovědích uvedených svědků takové rozpory, které by vedly k jiným skutkovým závěrům, než ke kterým dospěl správní orgán I. stupně. S tímto závěrem žalovaného se ztotožňuje i krajský soud, když navíc žalobce v žalobě uvedl zcela jinou argumentaci na svoji obhajobu, než v průběhu správního řízení. V žalobě tedy již žalobce netvrdil a nezpochybňoval obsah svědeckých výpovědí z hlediska závěrů z nich vyplývajících o tom, že kontrolované vozidlo řídila pouze jedna osoba, tj. pouze žalobce, ale pouze namítl výše zmíněné vady řízení. Krajský soud na základě výše uvedených skutečností však dospěl k závěru o tom, že vada týkající se způsobu provedení výslechu obou policistů neměla vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí, když žalobce v žalobě či v průběhu správního řízení netvrdil, a ani z obsahu správního spisu nevyplývají, skutečnosti svědčící o tom, že by výše zmíněná vada sama o sobě bez dalšího měla vliv na obsah svědeckých výpovědí obou policistů, zejména na jejich pravdivost a věrohodnost. Proto soud v případě žalobního bodu ad 1) nemohl dospět k závěru o tom, že žalobce byl krácen na svém právu na spravedlivý proces, když nebyla zjištěna skutečnost, která by v důsledku uvedené vady měla vliv na zákonnost provedení tohoto důkazu s tím, že by v případě neexistence této vady bylo rozhodnutí o přestupku pro žalobce příznivější (usnesení Ústavního soudu ze dne 27.8.2003, sp.zn. I ÚS 148/02).

Krajský soud tedy dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobního bodu ad 1).

Druhý žalobní bod se týkal tvrzení žalobce o tom, že mu nebylo umožněno, aby před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit své výhrady k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění, respektive aby mohl učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, žalobce tedy poukázal na porušení ust. § 36 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že z protokolu o ústním jednání ze dne 12.9.2011 vyplývá, že žalobce byl seznámen s obsahem přiloženého spisového materiálu, dále byl poučen o svých právech (zejména o právu navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 správního řádu a dále o právu vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky – dle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích). Žalobce se při tomto ústním jednání vyjádřil, když uvedl výše

zmíněnou verzi o tom, že dané vozidlo řídila osoba blízká. Dále bylo v tomto protokolu konstatováno, že další důkazy nebudou prováděny a ve věci bude vydáno rozhodnutí, žalobce reagoval tak, že „k věci nemám, co bych dále dodal“, s tím, že protokol četl, s jeho obsahem souhlasil a nežádal oprav ani doplnění.

Krajský soud má za to, že žalobce měl možnost využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, navrhnout důkazy, tedy že žalobce v daném případě nebyl zkrácen na svém právu na spravedlivý proces podle článku 36 Listiny základních práv a svobod. Toto právo využil, což lze dovodit z výše zmíněného protokolu z ústního jednání. Proto krajský soud shledal i tento žalobní bod za nedůvodný.

Krajský soud proto dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo podle obsahu spisu nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právní vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nsssoud.cz.

V Pardubicích dne 30.8.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: Vladimíra Píchová